
Krisztinavárosi Harangszó

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA LAPJA

96. SZÁM — 2021. JÚNIUS

A belső békém mindenekelőtt *Hogyan töltssem úgy a nyarat, hogy az testem és lelkem javát szolgálja?*

A naptári év lezárásához hasonlóan a liturgikus év végén is, és ugyanígy a tanév végén is érdemes egy visszatekintés erejéig szemügyre venni az elmúlt időszakot. A mostani tanév is bizonyára sok kihívásról szólt mindnyájunknak, mind az iskolában, mind a magánéletünkben. Ugyanakkor fontos tudatosan felfigyelnünk, és emlékezetünkben felidézni azokat az eseményeket is, amik pozitív változást hoztak az életünkben. Ha az egyensúlyteremtés fontos a belső békénk megteremtéséhez, akkor ezeket a pozitív változásokat maradéktalanul össze kell gyűjtenünk, nagy odafigyeléssel őriznünk kell az emlékezetünkben, és egy-egy kiemelkedő pillanatban osszuk is meg egymással. Beszélgetéseinket ne terheljük túl a fájdalmainkról és a sebeinkről szóló élménybeszámolókkal! A Szentírásban sok szenvedésről és megpróbáltatásról olvashatunk, de arányaiban a bátorító és biztató gondolatok dominálnak. Ezért érdemes a nyári időben is tudatosan figyelni a beszélgetéseink „tartalmára”.

Kezdeként javaslom, hogy a kedves Olvasó írjon le most három olyan eseményt az elmúlt tanévből, amiért őszinte szívvel tud hálát adni a Jóistennek. Egyúttal kívánom, hogy a nyár végén háromnál lényegesen többet tudjon összeírni, amiért a Jóistennek is hálát tud adni. Ehhez az Úr áldását kívánom, hogy az előttünk álló nyári hónapokat olyan beszélgetésekkel és programokkal tudjuk eltölteni, hogy azok testünk és lelkünk egészségét szolgálják, és ily módon a belső békénk javára is váljanak!

1.
2.
3.

József atya

Karanténhúsvét 2021 – ilyen volt a templom falai közt

Az idei húsvét előtti hetekben kezdődött online szertartás-közvetítések idején többen úgy gondolhatták, hogy kiváltságos helyzetben voltak, akik valamilyen oknál fogva „mégis” részt vehettek a nagyhét eseményeiben a templom falai között. Hogy ez mennyire volt valójában kiváltság, illetve hogy mit éltek át, akik bent lehettek, arról azért beszéljenek ők maguk: a sekrestyés, a szkolás, a kántor, a ministráns, a közvetítő és a lelkipásztor.

Palugyay-Masát Miklós – a közvetítő

Eleinte még arról beszéltünk, hogy beosztjuk egymás között, ki melyik héten jön. Hát hamar rájöttünk, hogy ez nem egy-két emberes feladat... Az ötfős közvetítőcsapat apró jelekkel, fejbiccentésekkel kommunikált, de mivel az egyórás előkészület néha kevés is volt az adott szertartás előtt, nem tudtunk mindent mindig megbeszélni.

Jómagam eleinte a kontroll voltam a sekrestyében, később pedig kint ültem egy széken vagy az egyik padban, térdemen a lappal a kamerásokat segítve, a képet a közvetítésbe adva. **A szertartásokon így felállni sem tudtam**, mert egyrészt a laptop jobb és bal oldalán zsinórok voltak bedugva, másrészt a vágást sem tudtam volna kezelni. Vagyis bár mi „részt vettünk”, igazából szolgálatot teljesítettünk, és még annyira sem tudtunk így bekapcsolódni, mint akik a képernyő előtt ültek. Állandóan figyelni kellett a látszó vagy a bevágandó képet, a mozgásokat vagy éppen azt, hogy a mozgó kamera képe bevethető-e.

Ezek után persze volt bennem hiányérzet a közvetítések után, nem tudtam úgy jelen lenni, mint máskor. Miután összepakoltunk, visszarendeztünk mindent a templomban, hazamentem, és a leállított közvetítést még egyszer megnéztem. Így egy nap **kétszer is meghallgattam az evangéliumot**, hogy a szolgálat után lelki táplálékhoz is jussak.

Tarnóczy Erzsébet – a kántor

Amikor a nagyhéten először beléptem a templomba, üresek voltak a padok, olyan volt, mintha gyakorolni érkeztem volna, ugyanakkor nagyon féltettem az édesapámat, hogy nehogy én vigyem haza neki a vírust, így számomra normális volt a zárás, miközben furcsa is, mert **az üres templom nem adta vissza azt az érzést, ami a nagyhéten hatalmába keríti az embert**.

Nagypénteken, amikor nincs orgona, én is a közvetítést néztem, ezt és semmi mást, hálás vagyok tehát azért, hogy megvalósult. A liturgia és a szkola miatt is azt gondolom, hogy a krisztinás szertartás kiemelkedik az országban; ha nem orgonálnék, akkor is idejönnék a nagyhéten. Tavaly, amikor még nem volt közvetítés, másikat kellett néznom, bevallom, nem volt jó érzés.

Ami a kántori szolgálatot illeti, **éppen a közvetítés miatt izgultam is egy kicsit**, ezt mindenképpen le kellett küzdenem, de mindenki bátorított, hogy ne foglalkozzam a kamerákkal, próbáljunk a szkolával egymásra figyelni, hogy együtt győzzük le az általános akusztikai nehézségeket.

Morvai Gábor – a ministráns

Az idei húsvét a ministránsszokásokat is jelentősen átalakította. Egyrészt a még csak cseperedő gyerekhad életkora miatt sok szép, liturgikus elem kikerült a tervek közül, ezeket tovább zsugorította a karanténba kényszerültek magas száma. A lehetőségeink bár szűkek voltak, mégis a Kiss, a Biacs és a Szabó család közreműködésével átlagosan hat ministránssal szerintem szép nagyhetet tudhatunk magunk mögött.

A kicsiknek és nekem is hatalmas élmény volt végre az online gyűlések helyett, még ha szűk körben is, de élőben próbálni és találkozni. A próbákat a szokott rendben hétfő, kedd, szerda este tartottuk. *A kicsik engem is lenyűgöztek lelkesedésükkel*, amikor a mindennapos misepróbák mellett még a péntek reggeli 9-es keresztutat is bevállalták a délutáni, két óra hosszú szertartás mellé. Fénypont volt, amikor a nagyszombati próba közben 30 percre elvonultam online egyetemi zárthelyit írni, ami alatt a picik pizzáztak Biacs Zsófi-val a templom előtt...

Összességében Zsófi-val mi, vezetők kihívásként, a picik pedig egy hatalmas kalandként élték meg ezt a húsvétot, amelyből ministránsként és közösségileg is épülve kerültünk ki.

Kocsis Csaba – a szkólás

A Krisztina-szkóla, vagyis az énekkar megkapó hivatástudattal teljesítette énekes szolgálatát idén. Magam kisgyerekes apukaként a nagybőjtben kezdtem „visszaszállingózni” a kórushoz, két év kihagyás után. A nagyhétre készülve három próbát tudtunk tartani, utána beállt a karantén.

Amikor eljött a virágvasárnap és a szent három nap, megdobbanó szívvel láttam együtt a teljes kórust, a felnőtt szkólásokat és az ő gyermekeiket, a gyerekkart. Számukra *nem volt kérdés, hogy csinálják-e, vagy inkább az otthonlét biztonságába húzódnak*. Ez számomra a mélyről fakadó, megingathatatlan hit megnyilvánulása volt, egyben ragaszkodás a hagyományokhoz, Janka néni szelleméhez és a templomhoz.

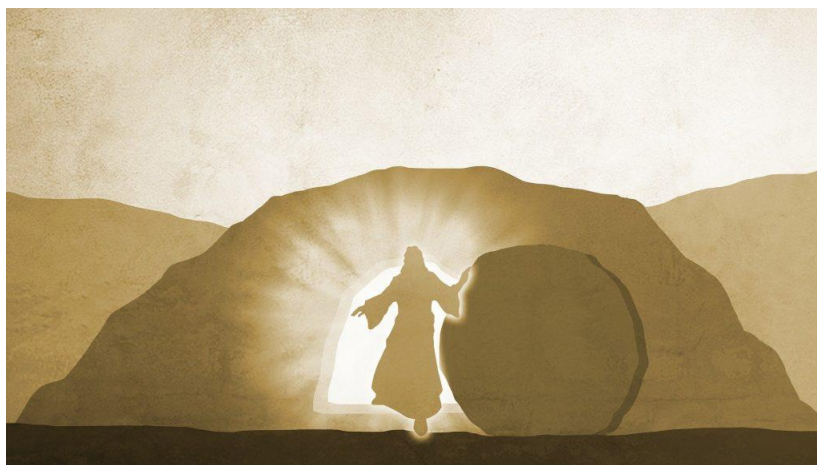
Egy kedves kis történet: amikor elhagytam a kórust, lelkipurdalással tettem, mert Janka néni megmondta, ha itt hagyom a „Krisztinát”, még a sírból is kiszáll, és a fejemre koppant. Ezen idő alatt viszont már kialakultak a kórusban bizonyos tisztségek, van, aki kottákat rendez, kapcsolatot tart egyéb plébániai közösségek felé vagy vezényel... Tehát valahogy most csodásan virágzik ez a kedves társaság. Nyáron is fogunk találkozni egy tábor erejéig, tele vagyunk tervekkel az elkövetkező időszakra. Köszönjük mindenkinek a sok biztatást, együttműködést, segítséget!

Szilágyi Stella -- a sekrestyés

Negyedik éve vagyok itt; a munkám szempontjából talán könnyebb volt így, hogy nem kell annyi felé figyelni. Persze az előkészületek nem voltak könnyebbek, hisz mindennek meg kellett lennie, ráadásul a szertartást kamerák rögzítették, úgyhogy a legszebb arcát kellett, hogy mutassa a templom.

Mondhatom, hogy a többi itt lévővel izgultam végig a folyamatot, és úgy, hogy a szköla itt volt, legalább nem volt annyira üres a templom. ***Először adatott meg nekem, hogy a nagyheti szertartások alatt ki tudtam menni a sekrestyéből a templomtérbe***, láthattam a ceremóniát, és nem odabent kellett lennem, láthattam, ki merre jön-megy, hogy áll.

Hálát érzek, ez a templom gyönyörű, a mi keresztünk pedig a legszebb, amit valaha láttam. Ez is segített az elmélkedésben a nagyhéten, és az, hogy az Oltáriszentség visszakerült az eredeti helyére. Bízom benne, hogy ez a sok szenvedés, amit a hívek és mi is átértünk a járvány alatt, nagy megújulást hoz, egy másfajta lelkületet. És már látom a gyümölcseit! József atya személye eleve pozitív változást hozott a munkafolyamatokban is, nincs stresszelés, „összedolgozás” van, egymás megértése és támogatása, azt hiszem, ez kihatással van a közösségre is.

Tampu-Abebei József – a lelkipásztor

Azon túlmenően, hogy a húsvéti ünnep sajátos liturgiája minden évben várakozással tölt el bennünket, akik előtte próbákon és külön megbeszéléseken elevenítjük fel a tennivalók hosszú listáját a segítőkkel, a hatósági korlátozások idén fokozták a felkészülésünk menetét. Az előző év tapasztalatából sejtettük, hogy rendhagyó lesz az ünnepi liturgia lebonyolítása, de ezzel együtt mégis nehéz érzés töltött el bennünket, hogy háborús idöket idézve voltunk kénytelenek leegyszerűsíteni a szent három nap szertartásait.

Bár ez a nehéz érzés bennem is jelen volt, az alábbi gondolatból mégis nagy mértékben tudtam vigaszt és reményt meríteni: a megváltás misztériumával Isten Fia olyan történelmi időben tárta fel előttünk az örök életre vezető utat, amikor Isten népét a legnagyobb reménytelenség hullámai akarták maguk alá temetni. ***A nép, a nép vezetői és maguk az apostolok is értetlenül álltak az események előtt, tehetetlenül szemlélték az egyre fokozódó jeruzsálemi eseményeket, de utólag megállapíthatjuk, hogy mindez lehetővé tette számukra, hogy az Istennel való kapcsolatuk megújuljon.***

Személy szerint én is azok közé tartozom, akiknek a fokozottabb odafigyelés és a megszokottól eltérő jelleg segített, hogy nyitott szívvel éljem meg a húsvéti ünnepet. A nehéz érzés ellenére, ami több kérdést vet fel az én szívemben is, sokkal több figyelmet érdemel az új tapasztalat, amely szerint Isten minden körülmények között el tud tölteni az Ő örömeivel és békéjével bennünket. Elvégre húsvét ünnepe ennek a kinyilatkoztatott igazságnak a beteljesedéséről szól!

Összeállította: Bucsy-Sólyomváry Levente

Újra elindult a Krisztinavárosi esték

A második negyedévben a korlátozások miatt még mindig online valósíthattuk meg programjainkat. Igyekeztünk színes kulturális ajánlatot nyújtani.

Húsvét után, április 17-én a gyerekes családok szülei felé fordultunk, egy teremtésvédelemmel kapcsolatos előadásra és beszélgetésre hívtuk meg őket. Mindig öröm, ha plébániánk belső szellemi erőforrásaiból meríthetünk, ha közösségünk tagja mutatja fel értékeit. Ez alkalommal Aratóné Annamari *Teremtésvédelem=Keresztény környezetvédelem? Mi dolgunk nekünk ezzel?* címmel tartott szépen prezentált, logikusan felépített, érdekes előadást. Szavain átsütött a teremtésvédelem iránti elkötelezettsége, s célja: a teremtésvédelmi tudatosság növelése mindannyiunk javára. Az együttlétet József atya áldása kísérte.

Annamari előadásából többek között megtudtuk, hogy öt pápa is megnyilatkozott teremtésvédelmi témában, s a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus is hangsúlyt helyez a teremtett világ hitből fakadó védelmére. Hadd írjam le személyes élményemet. Jómagam Ferenc pápa *Laudato si'* (LS), *Áldott légy* kezdetű apostoli buzdítását olvastam, s mindenkinek csak ajánlani tudom a Szent Ferenc himnuszának kezdő sorával induló írást.

Néhány gondolat az áprilisi előadásból: a teremtésvédelemben – amelynek Szent Ferenc életútja mutatja talán a legszebb példáját – „*elválaszthatatlan egymástól a természetért való aggódás, a szegényekkel való igazságos bánásmód, a társadalmi elkötelezettség és a belső béke.*” (LS) A teremtés védelme tehát lényegesen több a környezetvédelemnél. Mit tehetünk az idők jeleinek ismeretében? Tájékozódjunk, összegezzük felismeréseinket, térjünk meg ökológiailag, „*Jézussal való találkozásunk minden következménye megjelenjen a bennünket körülvevő világhoz fűződő kapcsolatainkban.*” (LS); jussunk üdvös felháborodásra, és gondoljuk át, hogyan és mit tegyünk, s tegyük is meg. Jó tudni, hogy az előadás utáni beszélgetés során az együttlévők már a folytatásról is gondolkodtak: a téma gyakorlati részének megismerését tartanak fontosnak, amikor már lehetőség van személyes találkozásokra.

Szeretném jelezni azoknak, akik nem érzik magukat kisgyerekes család tagjainak, hogy a meghívások most már gyerekes családokra vonatkoznak. Változtattuk koncepciónkát, mivel a több éve elkezdett programjaink kisgyerekeinek némelyike már nagy lett. Viszont szeretnénk, ha a szülők beszélgető közössége megmaradna, így biztatunk a programjainkra való jelentkezésre.

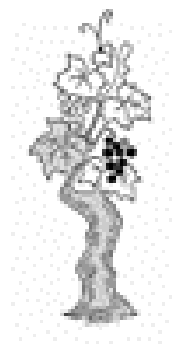
A Krisztinavárosi esték keretében április 19-én este Seidl Tibor és Seidl Krisztián *Építész a századfordulón. Hauszmann Alajos élete és munkássága. Örökség, amit kaptunk és viszünk tovább* címmel tartott előadást. Az építészhez családi szálakkal kötődő apa és fia kezdetként időutazásra hívott bennünket, bemutatván a 19–20. század fordulója gazdasági fejlődésének, a milleniumi ünneplés hatásának következményeit, felemlgetvén, milyen jók voltak „azok a boldog békeidők”. Szó esett a kor meghatározó építészeiről – Ybl Miklósról, Feszl Frigyesről, Lechner Ödönről –, a századfordulón induló új építészeti irányzatokról: az avantgardról, a szecesszióról (ami különböző habitusú építészek gyűjtőfogalma); a modern irányzatokról, amik a díszítésmentes építészeti stílust részesítették előnyben.

A századforduló építészeinek közös jellemzője – közējük értve Hauszmann Alajost is –, hogy nem csak építészek voltak, összetett tudással rendelkeztek. Számomra érdekes volt, hogy az előadók Hauszmann naplójából vett idézetekkel rajzoltak meg egy igen sokoldalú emberi portrét. A belső térképzés mestereként számon tartott építész, aki a Műegyetem rektora is volt, 1891–1905-ig a Királyi Palotán dolgozott. Posztumusz Magyar Örökség-díjjal tüntették ki, mint Budapest arculatának meghatározó alakját. A Döbrentei utcában ma is áll a Hauszmann-palota, a család egykori lakhelye. Az épület belsejét a történelem viharai megviselték.

A május 17-i Krisztinavárosi esték előadása a technikai fejlődés nyitotta lehetőségek egyik szeletébe nyújtott betekintést. Dr. Rudan János *Önvezető autózás: Hogyan építsünk kormányt szilíciumból?* címmel dobta fel a labdát a jövőkép megrajzolásához. Megismerhettük az önvezetés fogalmát, az autógyártás és a közlekedési infrastruktúra helyzetét, s azt, hol tartunk az önvezetés területén, milyen az önvezető rendszer struktúrája. Nem vagyok technikai beállítottságú ember, de azt éreztem az előadásból, ha ez a rendszer megvalósul, annak sok pozitív hatása lesz. De azt is láttam, hogy addig rendkívül sok munka áll a tervezők előtt.

Nem vagyok rendszeres olvasója az IPM magazinnak, de a kezembe került áprilisi számban éppen e témáról is írtak, s az olvasottak elgondolkodtattak: milyen nehéz lehet a ritkán előforduló szituációkra a legjobb reakció programozása, s milyen komoly jogi szabályozást kell kialakítani például a felelősségi kérdésekben.

A jövőből a múltba csöppentünk május 31-én. Ezen a Krisztinavárosi estén ismét templomi közösségünk tagja volt az előadó. Bogár Edit részletes, élvezetes, körültekintő vezetésében hallhattunk templomunk történetéről *A réi Vérehulló Szűzanyától a Havas Boldogasszony-templomig* címmel. Aki még nem ismerte a történetet annak új ismereteket adott, aki pedig ismerte, annak rendszerezte, elmélyíthette tudását. Jómagam a 2017-es réi zárándoklat után cikket is írtam róla, mégis jó volt az Editet segítő fiatalok – Réder Kristóf és Wertán Gergő – alkotta videót végignézni. A honlapon és a Facebook-oldalon még megtekinthető. Június 21-én este folytatódik a séta.

Abban a reményben írom ezeket a sorokat a Közösségépítő csoport nevében, hogy ősszel a Krisztinavárosi esték előadásait már nem online módon, hanem személyes részvétellel élvezhetjük.

Csermák Judit

De jó, hogy találkozunk!

- Szia! Régen láttalak. Hiányoztál, de jó, hogy találkozunk!
- Szervusz!
- Hallottál arról, hogy elhalasztották a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust?
- Igen. Ha jól tudom, továbbra is itt nálunk, Budapesten rendezik meg 2021. szeptember 5–12. között.
- Igen, magam is így tudom. Mondd, te regisztráltál már?
- Én? Én nem mehetek: nem vagyok sem pap, sem apáca.
- Ne butáskodj, mindenki részt vehet a délelőtti kongresszusi programokon. Csak regisztráció és jegyvásárlás szükséges hozzá. A délutáni és esti programokba is bárki bekapcsolódhat, de ezek is esetenként regisztrációhoz lesznek kötve a helyszín befogadóképessége miatt.
- Tényleg? Mesélj, hogyan működik?!
- Először egy ún. regisztrációs profilt kell létre hozni a <https://www.iec2020.hu/hu/regisztracio> honlapon, ahol meg kell adni a kapcsolattartási és egyéb szükséges személyes adatokat. Erre a rendezvény várhatóan nagy létszámú, nemzetközi látogatottsága, a biztonság miatt van szükség.
- És mit tehet az, akinek nincsen számítógépe?
- Papír alapú jelentkezési lap kitöltésére is van lehetőség, de ne szaladjunk ennyire előre. Tehát ott tartottunk, hogy van már egy regisztrációs profilunk. És ezzel túl is vagyunk a felén. Már csak jegyet kell igényelni azokra az eseményekre, amin részt szeretnél venni.
- Aha. Azt hol találom, hogy milyen programok közül választhatok? És mondd, ez egy ingyenes rendezvény?
- Nézd, ez az összefoglaló táblázat segíthet a tervezésben:

NEK PROGRAMOK			
D Í J K Ö T E L E S		I N G Y E N E S	
REGISZTRÁCIÓ SZÜKSÉGES		REGISZTRÁCIÓ AJÁNLOTT	REGISZTRÁCIÓ NÉLKÜLI
Teológiai Szimpózium Esztergom	Kongresszus Hungexpo	ForrásPont Papp László Aréna	N y i t ó m i s e
			Szombati mise, körmenet
			Z á r ó m i s e
			Közösségek adorációja
			Családi nap (Margitsziget)
Egyéb (plébániai) programok			
M ũ c s a r n o k p r o g r a m o k			
A r s S a c r a p r o g r a m o k			

- Köszönöm. Az, hogy a „regisztráció ajánlott”, mit jelent?
- Az ingyenes programokon regisztráció nélkül is részt lehet venni, de a regisztráció esetén tudják garantálni a szervezők, hogy a közelebbi vendég zónákba engednek majd be. Például a zárómisén, amin Ferenc pápa is részt vesz majd, vélhetőleg igen sok érdeklődő lesz. Na, ezen a misén is a regisztráltakat engedik be először az oltárhoz közelebbi területekre.
- Jó, és hogyan találom majd meg a helyemet ilyen sok ember között?
- Adok egy tippet: csatlakozz a krisztinavárosi plébánia *Krisztinavárosi Havas Boldogasszony* nevű csoportjához és akkor a három nagyrendezvényre (nyitómise, szombati mise és körmenet és a zárómise) együtt jövünk-megyünk. Ehhez csak add meg a csoportunk **IEC-LHCS** kódját – akár online, akár papíron jelentkezni is.
- Meddig kell jelentkezni?
- Az első, kedvezményes jelentkezési határidőt meghosszabbították június 30-ig. Ezután július, illetve augusztus végén van egy-egy határidő, mindegyiknél kis mértékben nőnek a részvételi árak. A kongresszus ideje alatt is lehet majd napi jegyet venni, de természetesen úgy a legkevésbé kedvező az ár, és az ebédet sem tartalmaz. És mielőtt még elfelejteném, a papír alapú jelentkezési lapokat a *NEK Titkárság (regisztráció) 1397 Budapest, Pf. 523* címre kell postázni, vagy le is adhatod a plébániai irodán, illetve a sekrestyében.

- Értem. Az tényleg nem baj, hogy nem vagyok pap?
- Nem, nem, egyáltalán nem. Ez a program minden érdeklődőnek szól. Ez egy nagy találkozó lesz a világ katolikusainak és persze mindazoknak, akiket érdekel a kongresszus. Szerintem például nagyon izgalmas, hogy Rio de Janeirótól Mianmarig terjed a vendégek köre. Ez egy klassz lehetőség, hogy kicsit találkozzunk a világ más részein élő katolikus testvéreinkkel, és hogy megmutassuk a katolikus egyházat a körülöttünk élőknek, nem hívő barátainknak. Kulturális programok is lesznek.
- Milyen kulturális esemény lehet egy ilyen kongresszuson?
- Ami bemutatja az ide érkező külföldieknek a magyar kultúra egy-egy szeletét, vagy ami a katolikus kultúrából villant föl valamit. Például egyik este a 100 Tagú Cigányzenekar koncertje lesz, egy másik este pedig a Moszkvai Patriarchátus Kórus koncertje.
- Vagy úgy. Ha lesz még kérdésem, hova fordulhatok?
- A NEK honlapján bőséges információ hozzáférhető. Például a <https://www.iec2020.hu/hu/program> oldalon napi bontásban is meg lehet találni a programokat, az egyes programokra kattintva pedig el lehet olvasni a témákat, előadókat, helyszíneket, időpontokat. Ha a számítógép nem annyira a barátod, akkor a templom szokásos hirdetőtábláin, a sekrestyében és a plébániai irodán olvashatsz részletesebben a programokról, ahol igény esetén a csoportvezető, Horváth Ágoston elérhetőségei is megtudhatók.
- Köszönöm, hogy mindezt elmondtad NEK-em. De jó, hogy találkoztunk!

Horváth Ágoston és Morandini Kristóf

Szent József nyomdokán

„Mit jelent számodra keresztény édesapának és nagypapának lenni?” – hangzott a megtisztelő felkérés egy megírandó, személyes hangvétellű pár bekezdéssel kapcsolatban. („Legyen ötezer karakter, szóközökkel.”)

Sosem gondolkodtam még ezen, hisz ahogyan a lélegzetvétel, úgy apaságom „kereszténysége” sem érdemel szót: mindkettő természetes és magától értetődő. Persze ahogy a hegyre föl is egyre nehezebb a légvétel, ugyanúgy apának lenni is egyre nehezebb a sarjak idősödésével. Folyamatos feladat, bár egy-egy csúcson (érettségi, diploma, házasságkötés, elköltözés) meg lehet állni és körbe lehet nézni: idáig eljutottunk, van-e még feljebb? Keresztény apának lenni csak kicsit nehezebb, mint sima, normális, JÓ apának lenni. A kisedet úgy kb. ötéves koráig lehet nevelni, majd még pár évig terelgetni, aztán már nem marad más hátra, mint a példamutatás. Minden napunk, minden döntésünk, minden cselekedetünk akarva-akaratlan példa. Még akkor is, ha nem példás.

Példát mutatni görcsösen vagy prédikálva nem lehet. Csak a mindennapokkal. Ha az a természetes otthon, hogy ünnepeinkre rákészlünk, azokat megüljük, rendszeresen imádkozunk és megyünk templomba..., akkor ez vésődik be, jó eséllyel ugyanígy építik majd saját családjaikat is. Ez nem apai privilégium vagy lehetőség, hanem mindkét szülő közös felelőssége és munkája. Ahol sok esetben a család motorjának, az édesanyának jut a nehezebb rész.

Édesapaként szép lehetőség és kötelesség az atyai áldás. Magam minden nagyobb megmérettetés – dolgozat, vizsga – előtt megáldottam őket. Aztán egy levelezőlistán szóba került, hogy ki alkalmazza, mikor, milyen gyakran, egyikünk válasza szíven ütött: „Naponta, hisz enni is mindennap adok nekik.”

A Szent József-év kapcsán sok szó esik József példaadásáról, ahogy támogatta Máriát, nevelgette Jézust. Pedig a Szentírásban cselekvőként mindössze pár ige kötődik hozzá. „Úgy **határozott**, hogy titokban bocsátja el...” és „úgy **tett**, ahogy az Úr angyala parancsolta: magához vette” (Mt 1,19–24). Ami ebből számomra fontos, hogy határozott volt és megtette, amit kellett. Amit az Úr – angyalán keresztül – parancsolt neki. Példaként „csak” ezt a kettőt kell követnem. Nem könnyű.

„Öbenne élünk, mozgunk és létezőnk” – mondja Pál apostol az Apostolok Cselekedetei 17,28-ban, az Úr Krisztusra vonatkoztatva. Valahogy így van ez a szülőséggel is: mindent felülír, mindenben ott van: minden e köré szerveződik. Hogy ez mit jelent számomra? Azt gondolom, embert nagyobb megtiszteltetés nem érhet, mint hogy részt vehet a Teremtő munkájában. Nem tudok annál nagyobb dolgot, sikert, karriert elképzelni, mint életet adni. Ez persze felelősség is, hisz az ajándékba kapott „anyagból”, ahogy talentumainkból is: a legjobbat kell kihozunk.

Furcsamód, bár a felelősséggel tisztában voltam s vagyok, mégsem nyomasztott annyira. Tudom és tudtam, hogy az a dolgom, az a dolgunk, hogy jó keresztényeket és jó magyarokat neveljünk. Előbbiekben egyházunk, utóbbiban társadalmunk segít. Elvben. Hisz azt én is tudom: ennél azért árnyaltabb a kép. Az Úr viszont mindig és mindenhol segít. Adott esetben a

nehézségek, betegségek, kilátástalan helyzetek árán és során is. Mint tudjuk: a „véletlen” szó hiányzik az Úr szótárából.

„Mi a különbség édesapám és az Isten közt?” – kérdi Esterházy Péter a *Harmonia Caelestis* című nagyregényében. És legott meg is válaszolja: „A különbség jól látható: Isten mindenütt ott van, ezzel szemben édesapám is mindenütt ott van, csak itt nincs.” Bár a regényt csak később olvastam végig, nagyjából jól mutatja, amire ösztönösen ügyeltem folyamatosan. Hogy stabilan jelen legyek a gyerekeim életében. Az édesapa a család papja. Az én dolgom az volt, hogy az otthoni „liturgiák” megszervezése mellett kiszámítható legyek, és biztos támasz – ahogyan a mi Urunk is az. Egy biztonságos, kiszámítható kötődésben a gyermek tudja a határokat, s ez – reményeim, sőt tapasztalatom szerint is – kivetődik az Istennel való kapcsolatukra is.

A szoros kapcsolat csak később jelentett nehézséget, amikor már az elengedés volt soron..., és az volt talán a legnehezebb. Megkaptuk őket „kölcsonbe” az Úrtól, hogy boldogok és büszkék legyünk, s elindíthassuk őket. De ők az Úrei: Felé igyekeznek. És közben felnőttek.

Az unokákkal lényegesen egyszerűbb a helyzet. Az még nagyrészt a szüleiken múlik, hogy mikor találkozhatunk, de aztán már nyugodtan ehetünk csokit ebéd előtt-alatt-után és helyett. Legfeljebb otthon kicsit nehéz lesz megmagyarázni, hogy a rend az rend. Itt inkább már csak az a nehéz, hogy itt is a szülőknek van mindig igaza van. De azok már nem mi vagyunk.

A Szentírásban a hármasszám kiemelten nagy jelentősége van. Túlzás nélkül állíthatom, hogy a mi életünkben is így van. Nekünk például három lányunk van, a harmadik gyerekként született középső leány (nevében pont három mássalhangzó, mind azonos), az év harmadik hónapjában, hajnal három óra körül, három nappal a 33. születésnapom előtt vasárnap született. Szent József napján.

Talán nem véletlenül, gondolom én.

Tibély András

A kis szőlőmunkások Elsőáldozás (2020) 2021

2020 januárjában kezdtük el a felkészülést az elsőáldozásra Mihály atyával, Gertheis Zita és Petneházy Réka hitoktatókkal.

Már az elején tudtuk, hogy ez az elsőáldozás rendkívüli lesz: az eucharisztikus kongresszuson 2020 szeptemberében több ezer gyermek együtt részesült volna a szentségben. Amikor Ferenc pápa részvételét is bejelentették, különösen vártuk az eseményt. Persze az is érthető, hogy többen tartottak a stadiont megtöltő rendezvénytől és inkább a templomi szertartás közösségi, családi hangulatát választották volna. Hogy ez az élmény is megmaradjon, csoportunknak egy későbbi templomi esemény, illetve zárándoklat lett tervbe véve. Belemerültünk a NEK-es regisztrációba, családi csoportokat szerveztünk, hogy a hozzátartozók mind helyet kapjanak a nyitóeseményen. Bekerültek a naptárunkba a felkészítő alkalmak dátumai, a – félelemmel várt – elsőáldozói vizsga, sokuk élete első „szóbelije” és az annál jobban vágyott nyári táborozás is.

Az első, szülőkkel közös lelki nap, majd a második, gyermekeknek tartott felkészítő jó hangulatban telt. Emlékszem, az egyik témánk a szőlőmunkásokról szóló példabeszéd volt. Vajon melyiknek volt jobb dolga: aki a szőlőben egész nap dolgozott, vagy aki csak délután kapott munkát, de előtte a napot a piactéren, a bizonytalanságban aggódva töltötte?

Márciustól Flavio atya lett plébániai kormányzónk. Sajnos, az egyik első intézkedéseként fel kellett függesztenie minden csoportos foglalkozást, így a miénket is. A személyes hittanórák is megszűntek, így Zita néni e-mailben osztotta meg minden hétre a tanulnivalókat és aktuális témákat, amiről beszélgethettünk a gyerekekkel. Bevallom, mi nem tudtunk minden alkalmat megtartani, a személyes hittanóra élménye pedig biztosan nem volt pótolható.

Ősszel nagy örömünkre megérkezett József atya és a keddi hittan időpontjában újraindulhatott a felkészülés. Új gyerekek is csatlakoztak, és új reményeink voltak: lehet, hogy az év vége előtt lesz elsőáldozás? De 2020-ban már hozzászoktunk, hogy a járvány miatt semmi sem lehet biztos. Így is történt: két hónap múlva ismét online oktatásra álltunk át. A legújabb kitűzött időpont a húsvét utáni vasárnap lett! Korai volt azonban az öröm, jött a járvány harmadik hulláma, amely az előző kettőnél veszélyesebb volt, így hozzátartozóink érdekében nem tehattük meg, hogy kockáztassunk. Aztán márciusban, a beoltottak számának növekedésével kiderült az ég. Új terveket szöhetünk: május 30.! Így belefért az időbe két gyónási alkalom, a beöltözés szertartása, ráadásul nemsokára ismét lehetőség volt a gyerekeknek együtt lenni, Zita nénivel készülni.

A szertartás felemelő volt, bizonyára minden résztvevőnek maradandó emléket adott. A szülők és a gyerekek is kaptak feladatot, így aktívan vehettek részt a szentmisén.

Most, miután megpróbáltam összegyűjteni ennek a másfél évnek az eseményeit, ismét eszembe jutottak a szőlőmunkások. A mi tíz elsőáldozónk is sokat várt, bizonytalanság, aggodalom és munka is jutott nekik. Megérdemelten, örömmel vették át jutalmukat a nap végén.

Hálásan köszönjük a felkészítő atyáknak és hitoktatóknak, hogy annyiszor újrakezdve vezették őket ezen az úton!

Szabó Zsolt

Senki sem különálló sziget – Adományaink útjáról

A plébániai karitás a koronavírus-járvány közepette is megtartotta idén a tavaszi adománygyűjtő akciót. A „cserebere” vagy közismert nevén a „börze” évtizedes múltra tekint vissza közösségünkben.

Az előző években is nagyon népszerű volt nemcsak a Krisztinában, de az egész kerületben is. Sokan várták és várják a kisgyermekes családoktól kezdve az idősebbekig, nyugdíjasokig, és az otthoni gondozottak számára is sokat jelent.

A járványra való tekintettel ezúttal nem volt célszerű nyilvános, nyitott formában megrendezni a szokásos gyűjtést. Ezért csak a velünk kapcsolatot tartó, rászoruló szociális intézmények

kéréseit, szükségleteit tudtuk figyelembe venni a szervezéskor. A gyűjtés, szelektálás és csomagolás után azonnal ki is szállítottuk a tárgyakat a rendeltetési helyre.

Kapcsolatunk különösen a Leel-Őssy Pszichiátriai Betegek Otthonával (Budapest, XVIII. ker. Ráday u.) és a Hűvösvölgyi Gyermekotthonnal folyamatos és gyümölcsöző. Betekintést nyertünk életükbe, értékes, áldozatos munkájukba, mindennapjaikba.

Hogyan jönnek létre az ilyen jó kapcsolatok, barátságok a karitás és a támogatott intézmények között? Jól mutatják ezt személyes emlékeim a megismerkedés előzményeiről, körülményeiről. Sok évvel ezelőtt támogattam egy, a játék szenvedélyével sikertelenül küzdő asszonyt, általa ismertem meg Perémy Gábort, az itteni karitás vezetőjét, aki szintén támogatta.

Gábor hívott, hogy kapcsolódjak be a Krisztinavárosi Karitás munkájába. Itt olyan emberekkel foglalkozhatok, akik rászorulnak figyelmemre, támogatásomra, mondta. Valóban így történt. A segítő közösségben ráadásul olyan társakat kaptam, akik hitükkel, barátságukkal és szeretettel megerősítettek emberileg és a szolgálatban is.

Első gondozottaim között volt V. Krisztina, kromoszóma-rendellenességgel született középsúlyos fogyatékkal élő, akkor 35 éves nő. Hálás volt minden jó szóért, sokat mosolygott. Érkezéseknél és búcsúzásokor is ölelésre nyújtotta felém karját. Írni, olvasni tanítottam. Régebben járt fejlesztésre is, több betűalakot ismert, de nem tudta hozzákapcsolni a hangot. Ebben a kapcsolatban mégis én voltam az, aki többet kapott.

Krisztit édesanyja gondozta. Albérletben laktak, állandó pénzzavarral küszködtek. Az anya instabil idegrendszere és bulimiából adódó túlsúlya miatt egyre nehezebben, felületesebben tudta ellátni feladatait, beteg lett.

Horváth Orsi a családsegítő szolgálattal folyamatosan tartotta kapcsolatot a csonka család érdekében. Kriszti mellé gyámot rendeltek, és nemsokára a Down Alapítvány egyik gondozóházába került. Körülbelül hathetenként látogattuk. Karácsonykor nagyobb ajándékadományt (édességet, ceruzákat, rajzlapokat, terápiás kézműves foglalkozáshoz gyöngyöt, fonalat stb.) vittünk hozzájuk Gábor autójával. A gyűjtött ágyneműt, törölközőt pedig ők vitték el tavasszal, ősszel. Az édesanya két év múlva meghalt, Kriszti pszichés állapota romlott. Speciális fejlesztés, valamint szinten tartás céljából a Leel-Őssy Pszichiátriai Betegek Otthonába került.

Ez az otthon komoly problémákkal küzd: munkaerőhiány, felújításra váró és hiányos technikai eszközök, csekély anyagi támogatás jellemzi. Több ágyneműt, főleg nagyméretű ruhákat, tréningnadrágot, edényeket, bögréket, stb. kértek. Évente kétszer küldenek autót az összegyűjtött adományokért. Ha nem tudnak kocsit szerezni, akkor csoportunk gondoskodik a szállításról.

Májusban fenntartóváltás volt az intézményben, a katolikus egyház szervezete, a Kolping vette át az otthont. Reménykedünk, hogy mindez a helyzet gyors javulásával jár majd.

Három éve segíti a munkánkat Csúry Csaba görögkatolikus teológus, a Magyarországi Evangélikus Egyház elnök-püspökének, Fabiny Tamásnak a titkára, a vitézi rend tagja. Ő hívta fel figyelmünket a Hűvösvölgyi Gyermekotthon helyzetére, szükségleteire.

Felvettük a kapcsolatot velük, és kérésükre függönyöket (méretre szabottan), szőnyeget, takarókat, ágyneműt, konyhai felszereléseket, háztartási gépeket és eszközöket, játékokat küldtünk. Segítségünkre sietett a célzott gyűjtésben a felsőkrisztinavárosi karitás is. Ők új háztartási gépekkel, ágyneművel, miegymással járultak hozzá a segélycsomaghoz.

Csúry Csaba saját autóján vitte el az otthonba az adományokat, kitörő örömről számolt be. Az otthontól kedves köszönő levelet kaptunk.

Ezeknek az otthonoknak hatalmas a szerepük az országban, hiszen befogadják azokat a nehéz sorsú, beteg embereket, akik támogatás, odafigyelés, ápolás nélkül elvesznének. Mi, a krisztinavárosi karitásnál úgy érezzük, hogyha kicsivel is, de támogatnunk kell az otthonok dolgozóit ebben a hősies munkában.

Ahogy John Donne angol költő fogalmaz: „Senki sem különálló sziget; minden ember a kontinens része, a szárazföld egy darabja; ha egy göröngyöt mos el a tenger, Európa lesz kevesebb, éppúgy, mintha egy hegyfokot mosna el, vagy barátaid házáat, vagy a te birtokod; minden halállal én leszek kevesebb, mert egy vagyok az emberiséggel; ezért hát sose kérdezd, kiért szól a harang: érted szól.”

Polgár Mihályné Ildikó

Meghívó a Mária Légióba

Szeretnék megszólítani, hogy a Szűzanya hívását továbbítsam feléd a Mária Légiós csoportba, melyet a Plébánia szárnyai alatt szeretnénk megalapítani. A hívás bennem már a zsinatolás óta munkál, hogy összegyűjtsem a meghívottakat a plébánián, mert személyes tapasztalatom, hogy hatalmas kegyelmek forrását jelentette és jelenti ma is ez az összetartozás. Imádságainkban hordozzuk egymást és a Légió minden tagját. Kis csoportos összejöveteleink heti egy alkalommal kötött imádságos együttlétek a Légió legfőbb vezetőjének, a Szűzanyának a védőszárnyai alatt. Montforti Grignon Szent Lajos lelkiisége adja a mozgalom alapját, jelmondatunk: „Mária által Jézushoz.”

Figyeljétek az ismertető és találkozó időpontját, melyet a Hírlevélben fogunk meghirdetni!

Szeretettel várunk:

Hild Csorba Bernadett

A száz éve alapított Mária Légió

A Gondviselés úgy rendezte, hogy a Mária Légió volt „kéznél”, amikor figyelmembe ajánlotta egyik gyóntatóm, hogy keressék közösséget, mert a megélt hitben kitartani egyedül sokkal nehezebb. Minden szerdán este voltak a Hermina úton kis csoportos imádságos összejöveteleink, ahol megtanultam a Légió egyik alaptételét: „nem mi választottuk a Légiót, hanem a Szűzanya választ ki minket.” Hétről hétre igent mondtunk erre a meghívásra.

Száz éve, 1921-ben az írországi Dublinban – teljesen spontán módon Szűz Mária születésnapjának előestéjén – alapította egy Jézusért tenni akaró kis csoport a Mária Légiót. Lelkiségének alapját Grignon Szent Lajos írásai adják: a Tökéletes Mária-tisztelet és Mária által Jézushoz című alapművek. A sikeres hódításairól ismert Római Birodalom hadseregét alapul véve fektették le a lelkiségi mozgalom alapjait: a légió élén a Szűzanya áll, „fegyvere” az imádság, a rend és a fegyelem ma már ódivatú rendszere, melyből rengeteg kegyelem fakad. Az alapítók az ún. Kézikönyvben fektették le a Mária Légió alapjait az egyénieskedésből fakadó buktatók elkerülésére, állandóságát biztosítva.

Felépítése piramis jellegű, bázisai az úgynevezett Praesidiumok: a minimum 3-4 tagból álló, heti rendszerességgel találkozó kis csoportok. Ezeket a kis csoportokat Curiák, Commitiumok, illetve a Bazilikában havonta összehívott Régia fogja össze, amely a magyar(országi) központ – választott vezetősége tartja a kapcsolatot az írországi központtal (Concillium). Legfontosabb azonban, hogy a piramis élén a Szűzanya áll.

Célja, amely minden keresztény embernek célja kell, hogy legyen: Isten dicsőítése a tagok megszentelődése által. Frank Duff, az alapító egyik legfőbb meggyőződése, hogy mindannyian, kivétel nélkül, az életszentségre vagyunk híva és katolikus hitünk ehhez minden szükséges eszközt megad. Célkitűzése a világiak lelki fejlődésének és apostoli tevékenységének előmozdítása egyházi vezetés mellett, a Szűzanya zászlaja alatt, hogy Krisztus országa mielőbbi megvalósuljon. E cél érdekében munkálkodunk hétköznapi környezetünkben a legtöbb keresztény emberhez hasonlóan. Mivel a „légiós munka” nem mehet az állapotbeli kötelességeink rovására, mi a magunk kicsi részét igyekszünk hozzátenni, sokszor egymásból is erőt merítve. Számos csoport és példamutató elődeink életútja bizonyítja, mennyire szerteágazó módon és hatékonysággal képes a Mária Légió eljuttatni Jézus szeretetét és a Szűzanya hívását az emberekhez.

Egy elhivatott osztrák légiós, Kristián Gimbel érkezett 1989 őszén hazánkba, ő kezdte a háború után megszakadt lelkiségi mozgalmat újjáéleszteni. A Magyar Mária Légió alatt ma már 223 Praesidium működik. Különböző feladatokat végeznek az egyes csoportok, a miénk születendő gyermekekért mond imát naponta, a kis településen működők általában erős támaszai a plébánosoknak: a templom rendben tartásától a hittanosok szentmisére utaztatásán keresztül az idősek lelki gondozásáig számtalan feladatot látnak el. A csoportok mindig a plébániákhoz kötődnek, a plébános engedélyével jöhetnek létre, ő jelöli ki a lelki vezetőt.

Az összejövetel a közösség által meghatározott időpontban az alapító által megszabott (a Kézikönyvben lejegyzett) rend szerint zajlik le imádságos keretek között. Szentlélekhívással és öt tized rózsafüzér elimádkozásával kezdődik, ezt követi a Kézikönyvből való felolvasás. Utána megosztjuk egymással az előző hét apostolkodásának örömeit, majd megbeszéljük a következő heti feladatokat. A lelki vezető – aki lehet papi, szerzetesi, illetve lelki életében előrehaladott személy – 5-10 perces úgynevezett allocutiót mond, a kb. másfél órás összejövetelt imával zárjuk. Az otthonokban, illetve a fiatalabbak (ifjúsági és gyermekkorúak) körében szervezett csoportok a korosztály igényeihez jobban illeszkedő, kevésbé kötött rend szerint működnek.

A tagságnak különféle formái, fokozatai vannak. Az aktív tagok részt vesznek a heti összejöveteleken, naponta imádkozzák a – Magnificatra épülő – Catenát, osztoznak a légiós feladatokban. Három hónapos próbaidő után fogadalmat tesznek a Szűzanyának (önmagunk felajánlása). Akik a heti összejöveteleken nem tudnak megjeleni, háttérimádkozóként tudnak bekapcsolódni, nagy szolgálatot tesznek azzal, hogy elimádkozzák a pár perces légiós imádságot, a Tesserát és öt tized rózsafüzért, mely az egyébként más szándékokra elmondott imádság is lehet.

VI. Pál pápa így jellemezte a Mária Légiót: „A legnagyobb lelkiségi mozgalom, melyet a nagy szerzetesrendek korszaka óta a lelkek javára alapítottak.”

Kívánom mindannyiunknak, hogy a szívünkben választ találjunk Jézus és a Szűzanya hívására, Boldogasszony kegytemplomához kötődően jó helye van a máriás lelkiségi mozgalmaknak.

Bernadett

Hírek

Gratulálunk a vasárnap esti szentmiséinket celebráló Illés Albert SJ atyának, aki június 3-án vehette át kitüntetését a budai Várban. Még a március 15-i nemzeti ünnep alkalmából a Magyar Érdemrend lovagkeresztje polgári tagozata kitüntetésben részesült a Mindszenty József temetésén elhangzott beszéd – a fizikai megtorlást és az egyházi tevékenységtől való eltiltást vállaló – bátor terjesztéséért, keresztény elvei melletti példaértékű kiállásáért, valamint a rendszerváltoztatást követően a magyar jezsuita rendtartomány tagjaként végzett lelkipásztori szolgálatáért.

Örömmel vettünk részt, mintegy negyvenen a május 11-én rendezett plébániai kerti partin. Köszönet Horváth Orsinak a szervezésért. József atya is velünk volt, felvetett gondolatai mentén a közösségi élet működéséről, a fejlődési lehetőségekről mondták el többen a véleményüket. Bőséges agapé mellett a kötetlen beszélgetésekre is jutott lehetőség.

Június 5-én, pünkösd előestéjén idén is csatlakoztunk a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus által életre hívott világméretű szentségimádashoz. Köszönjük a szervezőknek és minden résztvevőnek.

Június 6-án, úrnapiján a 11 órás szentmise keretében mintegy két tucat testvérünk részesült a betegek szentségében.

Új levelezőlista indult

Nagy örömmel jelezzük, hogy elindult a krisztinavárosi hívek levelezőlistája, amelynek célja:
– a krisztinavárosi hívek közötti kapcsolatok erősítése, az információáramlás hatékonyabbá tétele,

- elsősorban helyi (krisztinavárosi, budai) programok, rendezvények, családokat érintő közérdekű hírek megosztása,
- fórum biztosítása a Krisztinavárosi Plébánia közösségeinek a közjó előmozdítása érdekében,
- fórum biztosítása tanács- és segítségkérésre, imakérés megosztása
- katolikus rendezvényekről, programokról szóló tájékoztatás

A levelezőlista adminisztrátora, kezelője és moderátora magánszemély.

Feliratkozni a honlapon lehetséges az alábbi linken: <http://krisztinatemplom.hu/plebaniai-informaciok/hirlevel-levelezolista/>

Hívogató

Június 21-én, hétfőn este fél 8-kor lesz a Krisztinavárosi esték keretében *A régi Vérehulló Szűzanyától a Havas Boldogasszony-templomig* videó második részének vetítése, a templombelső Bogár Edit általi ismertetése.

Június 27-én, vasárnap a 11 órai szentmisén köszönjük meg a hosszú évek óta a plébánia irodáján dolgozó Gács Klári áldozatos szolgálatát egyházközségünkben.

Július 4-én, vasárnap 18 órakor mutat be templomunkban ezüstmisét két volt krisztinai ministráns, Balogh Attila atya és Lancendorfer István atya.

Augusztus 5-én, templombúcsúnk napján, **csütörtök este 19.15-kor** lesz hálaadó szentmisénk az espereskerületi atyák koncelebrálásával.

Augusztus 8-án, vasárnap 18 órakor lesz az ünnepi búcsúi szentmise. Reméljük, az esti időpont miatt a nyaralásból hazatérők is be tudnak kapcsolódni a szertartásba.

Bár a járvány harmadik hulláma véget ért, programjainkat még mindig némi bizonytalanság övezi, főleg az őszt illetően. Kérjük, hogy a Havas Boldogasszony Hírlevélből és plébániánk honlapján tájékozódjanak az aktuális eseményekről.

Kiadó: Budapest-Krisztinavárosi Havas Boldogasszony Plébánia 1016 Budapest, Mészáros u. 1.

Tel.: +36/1/3564388, mobil: +36/20/3420697, www.krisztinatemplom.hu, www.facebook.com/havasboldogasszony

Szentmisék: K–Sze: 8.00; Cs–Szo: 18.00; vasárnap: 9.00, 11.00, 18.00

Július és augusztus hónapban: K–Sze: 8.00; Cs–Szo: 18.00; vasárnap: 9.00, 18.00

Irodai nyitvatartás: K–P 10.00–12.00 és 15.00–17.00; Karitás: szerda 15.00–17.00,

Júliusban és augusztusban iroda: kedd, szerda 10.00–12.00 csütörtök, péntek 15.00–17.00

Karitás júliusban és augusztusban csütörtökön 15.00–17.00

Számlaszám: CIB Bank 10700419-65647879-51100005

Felelős kiadó: Tampu-Ababei József plébános Főszerkesztő: Agonás Szonja

A következő lapszám a 2021/22. tanév kezdetén jelenik meg.